ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ.

(ἐπὶ Μουσικῆς τοῦ Felix Mendelsohn Bartholdy.)

Κοντὰ 'ς τὸ κῦμα τὸ γλαυκὸ
Τοῦ Βόσπορου μαγευτικὸ
Ἕνα χωρὶ Θεοῦ χαρὰ
Θαρρεῖς πατεῖ μεσ' τὰ νερὰ,
Κ' ἐπάνωθέ του ὁ οὐρανὸς
Τὸ καλοκαῖρι γαλανὸς
Μὲ ζήλια λὲς καὶ τὸ θωρεῖ,
Χειμῶνας μήπως καὶ τὸ βρῇ.

Μὰ τί χαρὰ ποῦ εἶναι ἐκεῖ,
Ὅταν τὴ νύχτα μουσικὴ
Περνάει 'ς τὸ κῦμα μὲ κουπί!
Κ' ἔπειτ' ἀκοῖς 'ς τὴ σιωπὴ
Ἡ θάλασσα νὰ σοῦ μιλᾷ
Καθὼς φλοισβίζει ἀπαλά. —
Ἡ πρώτη νειότη μου, ἄχ! ἐκεῖ
Ἐκεῖ μὲ ἤβρε μαγική.

Μὰ πῶς τὰ χρόνια μας περνοῦν
Καὶ πίσω δὲ ματαγυρνοῦν!
Τώρα κι' ἂν πάγω γιὰ νὰ ἰδῶ
Τ' ἀγαπημένο μου χωριὸ,
Ποιὸς 'ξεύρει ἂν θαῦρω τὴ χαρά;
Γιατὶ μαζύ μου μιὰ φορὰ
Μέσα 'ς τὴν τόση καλλονὴ
Ἤταν καὶ μιὰ ποῦ λησμονεῖ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

(ἐπὶ μουσικῆς τοῦ Μενδελσῶνος.)

Νὰ σ' ἔβλεπα 'ς τὰ κύματα
Χωρὶς πνοὴ, χωρὶς πνοὴ,
Θὰ 'πνίγουμουν νὰ σ' ἔδινα
Μισὴ ζωὴ, μισὴ ζωή.

Σ' τὸ θάνατο νὰ 'πήγαινες,
Μαζὺ κ' ἐγὼ, μαζὺ κ' ἐγὼ,
Μὲ τί χαρὰ θὰ σ' ἔπερνα
Γιὰ ὁδηγὸ, γιὰ ὁδηγό.

Ἡ ἐρημιὰ ποῦ μιὰ στιγμὴ
Ψυχὴ δὲ ζῇ, ψυχὴ δὲ ζῇ,
Παράδεισός μου ἂν ἤσουνε
Κ' ἐσὺ μαζὺ, κ' ἐσὺ μαζύ.

Κι' ἂν ἤμουν μόνος μου Θεὸς,
Γῆς κι' οὐρανοῦ, γῆς κι' οὐρανοῦ,
Τὸ πᾶν θὰ εἶχα, ὅμως σὲ
Θὰ εἶχα νοῦ, θὰ εἶχα νοῦ.

Ἀθῆναι, Ἀπρίλιος 1875. ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

ΣΗΜ. Ὁ εὐπαίδευτος καὶ διακεκριμένος τῆς «Ἐφημερίδος» συντάκτης γνωστὸς ἐν τῷ φιλολογικῷ τῆς Ἑλλάδος κόσμῳ ὡς εἷς τῶν δοκιμωτέρων ποιητῶν καὶ λογογράφων, ἐπέστειλεν ἡμῖν κατ' αὐτὰς λίαν κολακευτικὴν ἐπιστολὴν, σὺν ταύτῃ δὲ καὶ τρία χαρίεντα αὐτοῦ ποιημάτια, ὧν σήμερον καταχωρίζομεν τὰ δύο, μεστὰ, ὡς καὶ τὸ ἕτερον, περιπαθοῦς ἁβρότητος καὶ καλαισθησίας. Ἐν τούτοις δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὅπως ἐξωτερικεύσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τὸν Κ. Καμπούρογλουν ἐπὶ τῷ νέῳ τούτῳ δείγματι τῆς πρὸς τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἀγάπης του ἅμα δὲ πρὸς ἑτέρους λογίους καὶ τοὺς φιλολογικοὺς τῆς πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς Συλλόγους τοσοῦτον ὑπὲρ τοῦ «Ζακυνθίου Ἀνθῶνος» ἐνδιαφερομένους καὶ τοσαύτας τιμητικὰς ἐκφράσεις πρὸς ἡμᾶς ἐπιδαψιλεύσαντας.